

เบื้องหลัง

ความซ้ำซาก การยึดติด การควบคุมอารมณ์

คือ ความอ่อนไหว ไขว้ความรู้สึก บวกกับปัญหาในการวางแผนสั่งการกล้ามเนื้อ

น้องปานอายุ 2 ปี 10 เดือน เป็นเด็กชาย คุณหมोजิตวิทยาเด็ก วินิจฉัยว่า เป็น PDD-NOS นักกิจกรรมบำบัดบอกว่าเขามีความบกพร่องเรื่องสมองสั่งการกล้ามเนื้อ น้องสามารถบอกความต้องการบางอย่างได้ เช่น ทิว ขอกินน้ำ ขอกินขนม ขอกินน้ำหวาน 想去โลตัส 想去ร้านหนังสือ อยากรนั่งรถแม่ ฯลฯ แต่ที่ยังบอกได้ไม่ดีคือเรื่องขับถ่าย บ่อยครั้งที่บอกไม่ทัน ฉี่ไปแล้ว หรือถ้าเล่นเพลินอยู่ก็จะไม่บอก จนเปียกก็ยังไม่บอก หลายครั้งที่ไม่ยอมให้เปลี่ยนเสื้อผ้าที่เปียก

เวลาบอกให้ทำอะไร มักจะปฏิเสธ เช่นให้อาบน้ำ ก็จะไม่ยอมไปอาบน้ำ ถ้าบอกว่าเด็กดีต้องไปอาบน้ำ เขาก็จะบอกว่าเขาเป็นเด็กไม่ดี ไม่ไปอาบน้ำสุดท้ายแม่ต้องใช้วิธี ให้ทางเลือกว่า จะเดินไปอาบน้ำเอง หรือให้แม่อุ้มไป ก็จะอึดอดดสักพัก บ่นว่าปานเป็นเด็กไม่ดี ไม่อาบน้ำ พอแม่บอกว่าแม่จะให้เวลานับ 1-3 จะเดินไปเองหรือให้อุ้ม ก็จะเลือก 1 ในทางเลือก ที่ไม่เหมือนกันทุกครั้ง (แต่ไม่ใช่ว่าจะยอมแต่โดยดีทุกครั้ง) หรือบอกว่าถ้าไม่ยอมไปดี ๆ จะปิดโทรทัศน์ ถึงจะยอมไป หรือถ้าไม่ใส่รองเท้าไม่ได้ขึ้นรถแม่ เธอก็จะบอกว่าไปกับแม่ แต่ไม่ใส่รองเท้า ปานไม่ต้องใส่รองเท้า แต่สุดท้ายถ้าทุกคนขึ้นรถหมด ก็จะยอมให้ใส่ แต่อาจมีเสียน้ำตา หรือทำร้ายร่างกายคนอื่นเกิดขึ้นบ้าง

น้องปานรู้จักการสมมติ เช่น เอาตุ๊กตาสิงโตมาจับหมัด เลียนแบบที่คุณยายจับหมัดหมา เล่นสมมติ ทำกับข้าว รู้จักหมวดหมู่สี ชอบฟังนิทาน เวลาตอบคำถามเขามักตอบแบบมีเรื่องจริงบางส่วนเรื่องที่เขานึกขึ้นเองบางส่วน เช่น

คุณตา ไปไหนมา

ปาน ไปโลตัส (จริง)

คุณตา ทำอะไรบ้าง

ปาน ชื่อของ (จริง) ไปร้านหนังสือ (ไม่จริง แต่ครั้งอื่นเคยพาไป) ปานไปอ่านหนังสือ

คุณตา อ่านที่บ้านได้ไหม

ปาน ไม่ได้

คุณตา ทำไม

ปาน ที่บ้านไม่มีหนังสือ ที่ร้านมีหนังสือ ต้องอ่านที่ร้าน (ไม่จริง ที่บ้านมีหนังสือเด็กหลายเล่ม และเป็นหลายเล่มที่เขาชอบอ่านที่ร้านหนังสือ)

ปานไม่ชอบทำกิจกรรมที่ต้องใช้มือ เช่น ปั้นแป้ง ไม่ชอบทำ แต่ชอบขยำที่แม่ น้ำ ยาย ตั๋งทิ้งไว้ ไม่ชอบต่อเลโก้เอง ชอบรื้อ ชอบสั่งให้แม่ น้ำ ยาย ต่อหรือปั้นแบบที่เธอต้องการ ไม่เหมือน ก็ไม่เป็นไร เช่น หมู อาจเป็นก้อนกลมๆ มีตา ต่อหู ต่อจมูก ให้มีลักษณะเด่นๆ ก็พอ

ปานไม่ชอบเล่นต่อสู้อยู่ เคยชวนเล่นตีหมอน เหมือนเธอหลุดไปเลย วิ่งหนีไปเลย ไม่เคยบอกว่าตัวเขามีอำนาจพิเศษ ยังไม่เล่นกับเด็กอื่น แต่มีเสียงเบียดแย่งยากเข้าใกล้ หรือเล่นอยู่ใกล้ๆ แต่ไม่เคยเข้าไปชวนเล่น ไปสนามเด็กเล่น รอคิวเล่นเครื่องกระดานสั้นกับเด็กอื่นได้ มีการแย่งเครื่องเล่นกับเด็กอื่นเหมือนกัน ถ้าตัวเองเล่นอยู่ม้าโยก (ซึ่งเล่นได้คนเดียว) แล้วมีเด็กคนอื่นเข้ามาแย่ง ก็จะไม่ยอม

ชอบเข้าหาผู้ใหญ่ ถึงแม้ว่าจะเป็นคนแปลกหน้า เช่น พนักงานเสิร์ฟ โดยจะโชว์ร้องเพลงให้ฟัง ถ้าถูกใจ แต่ถ้าไม่ถูกใจมีไล่ให้ไปไกลๆ หรือไล่ตี

เวลาง่วงนอน งอแง มีการทำร้ายคนอื่น ไล่คนอื่น แต่ก็น้อยลงกว่าเมื่อก่อน ทุกครั้งที่มีการทุบตีกัน แม่ก็จะบอกให้เขาทราบว่าทำไมได้ แล้วจับมือไว้ แต่ก็เหมือนเป็นการรดน้ำมัน ก็จะมียื้อ พยายามทุบตีกันต่อไป บางครั้งต้องเสียงดังกัน นิ่งรับรู้จากน้ำเสียงได้ และจะบอกให้แม่ไม่ดู แม่พูดเบาๆ พอแม่หยุด บางครั้งปานก็ยังมียื้อแต่เล็กน้อยๆ ต่ออีกแต่เบาๆ เหมือนหยุดเลยก็จะเสียหน้า แต่บางครั้งก็มีการหยุดก็ไปเลย แล้วไปนอนหงอยๆ ที่โดนดู

คำถาม

1. อยากทราบว่าลูกมีพัฒนาการอยู่ระดับใด
2. กำลังหัดทำ floortime ได้แค่เล่นให้สนุก หัวเราะเอิ๊กอ๊าก มักเป็นการเล่นถึงเนื้อถึงตัว หรือชวนกันร้องเพลง เดินตามเพลงเด็กในวีซีดี แต่พอเป็นกิจกรรมที่มีการโต้ตอบ สื่อสารหลายรอบ แม่ชักหมดมุข ยื้อได้ไม่ถึง 10 รอบ เพราะเธอกรุ่นเร็ว แม่ไม่ยอมให้ห่างแตกไปเสียก่อน ควรจะพัฒนาอย่างไรดี

โดย ปาน 9/ 7/ 30

ก็ดูไม่น่าจะหนักใจอะไรมากนัก พัฒนาการขั้นสูงสุดของน้องคือระดับ 6 สามารถตอบคำถาม "ทำไม" ได้ แต่ดูเหมือนว่าขั้นที่ต่ำกว่านี้ น่าจะยังไม่สมบูรณ์นัก เพราะเล่นสมมุติไม่ได้หลากหลายอารมณ์ในขั้น 5 และขั้นที่ 4 คือการแก้ปัญหาด้วยการลงมือทำเอง ส่วนของภาษากายในระดับ 3 ก็อาจจะมีความบกพร่องอยู่ เขาจึงมีปัญหาในการควบคุมอารมณ์

ลูกของคุณน่าจะมีปัญหาการสั่งการกล้ามเนื้ออยู่จริง จึงชอบพูดมากกว่าทำ และมีแนวโน้มจะทำพังกมากกว่าสร้าง ส่วนระบบรับรู้รู้สึก ดูเหมือนจะไวกว่าปกติบ้าง แต่คงไม่มากนัก คำแนะนำคือ

1. ค่อย ๆ ทำความเข้าใจความแตกต่างของลูก เห็นใจในความลำบากของเขา (แต่ไม่ตามใจเกินสมควร)
2. อย่าใช้วิธีบังคับ ควบคุม แต่ให้เจรจาต่อรอง (อย่างที่ทำอยู่ ก็ใช้ได้ระดับหนึ่งแล้วนะค่ะ) แต่ที่ยังติดขัดอาจจะเกิดจากความคาดหวังของคุณแม่ ที่เร่ง (ทั้งตัวเองและลูก) มากไปนิดหนึ่งค่ะ
3. คุณแม่ก็ต้องค่อย ๆ หัด โต้ตอบ เพิ่มรอบการสื่อสารไปแหละค่ะ เมื่อจบการสนทนา อาจจะลองจด

ออกมาดู แล้วพิจารณาว่าจะเพิ่มเติมตรงไหน ตัวอย่างในเว็บนี้ มีเยอะนะคะ

4. จัดกิจกรรม เพื่อแก้ปัญหาการวางแผนสั่งการกล้ำเนื้อ ตามที่โพสต์ไว้ให้แล้ว

อ้อ อย่าเพิ่งเอาเป็นเอาตายกับ เรื่องเล่าของเด็กที่เป็นจริงผสมจินตนาการนะคะ เด็กปกติก็เป็น แค่ลองถาม ให้เขาคิดใหม่บ้างเป็นครั้งคราวก็พอ เช่น อ้าว ไหนบอกไป...มา ซื่ออะไรมาบ้างละ เด็กอาจจะตอบเป็นตุเป็นตะ ก็ไม่เป็นไรหรอกคะ แค่ทิ้งท้าย ให้เขาคิดเป็นระยะ ๆ ก็พอคะ

ส่วนเรื่องดี ๆ ฟูบ ดูรายละเอียดในหนังสือที่แนะนำให้ เรื่องพัฒนาการอารมณ์ การวางกรอบและการทำโทษ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 30/07/2009

เรื่องที่เครียดที่สุด คือเรื่องทุบตีคะ เพราะเธอไม่เลือกที่จะทุบตี จะเป็นคนแปลกหน้าหรือไม่ ไม่สนใจ เมื่อวานไปร้านหนังสือ พี่พนักงานขายยืนยิ้มอยู่ ยังไม่ได้เข้าไปใกล้เธอเลย ก็เกิดอาการของขึ้น วิ่งเข้าไปทุบพอแยกออกมาได้ ก็บอกว่าตีไม่ได้ เราไม่ตีกัน ยึดมือไว้ เขาสะบัด และบอกว่าต้องตี พอถามว่าทำไม เขาก็ไม่ตอบ แต่มุ่งมั่นจะไปตีอีกให้ได้ ขนาดบอกว่าถ้าตีพี่ จะไม่ซื้อหนังสือให้ ก็ยังไม่ได้ ยืนยันว่าจะตี (แต่ตีไม่ได้เพราะจับไว้) ควรจะทำอะไรดีคะ มองไม่ทันจริงๆ ว่าเธอรุ่นตอนไหน

คุณแม่ยังไม่เข้าใจเรื่องการทำงานอารมณ์คะ สิ่งที่คุณแม่ควรทำคือ ไม่ใช่วิธีเบี่ยงเบนความสนใจ แต่ใช้วิธีพูดให้เขาเรียนรู้อารมณ์ว่าอาการแบบนี้คืออะไร เช่น ตอนนี้องป่านโกรธ ก็พูดกับเขาว่า ตอนนี้องป่านโกรธเนอะ โกรธมากด้วย ไม่สบายใจใช่ไหม เว้นเวลาสักนิดแล้วก็ถามว่า น้องป่านโกรธเรื่องอะไร ทำอย่างไรถึงจะสบายใจขึ้น เขามักจะไม่ตอบ เอาแต่ร้องไห้ อย่างมากก็แค่บอกว่าน้องป่านไม่สบายใจ บ่อยครั้งที่เราถามเขา เขายังเหมือนโกรธมากขึ้น พอเขาปรืดมากๆ แม่ก็จนแต้มเหมือนกัน บางทีก็วงแตก คือแม่ไม่ถามแล้ว แต่ไม่ทิ้งไปไหน นั่งอยู่ด้วยกันนั่นแหละ แต่ไม่ถามแล้ว รอให้เลิกกรีดก่อน ค่อยเข้าหาใหม่ วิธีกอดปลอดภัยไม่ได้ เพราะเขาจะวิ่งเตลิดเลยคะ คุณหมอและคุณครู ช่วยแนะนำหน่อยคะ

โดย ป่าน เมื่อ 31/07/2009

คุณแม่คงอยากให้ลูกที่เชื่อฟัง รู้ควรไม่ควรนะคะ ไม่ทราบว่าคุณแม่จะเชื่อไหมว่า ถ้าคุณแม่รับรู้อารมณ์ลูกด้วยอาการสงบ ไม่คาดหวังอะไรมากเกินไป ไม่เกรงสายตาของคนอื่นมากเกินไป น้องป่านจะดีได้เร็วกว่านี้

หากคุณแม่ตั้งใจได้ คุณแม่จะรู้ว่าช่องทางใด ที่จะช่วยให้ลูกสงบได้ น้ำเสียง การกอด การลูบ ค่อย ๆ หา ยังไม่เจอ ก็แปลว่ายังไม่เจอ ค่อย ๆ หาไปคะ ขอให้จำไว้อย่างหนึ่งว่า ไม่มีเด็กคนไหนบอบสลาย เพียงเพราะไม่ได้ตั้งใจ จนต้องแสดงความโกรธออกมาคะ

หากคิดว่าคำพูดของคุณแม่ที่พูดกับลูก กวนให้ลูกอารมณ์ยิ่งขึ้น ก็ต้องปรับเวอร์ชันเป็นเน้นที่น้ำเสียงสีหน้าท่าทาง ของตัวเองคะ ที่คุณแม่หยุด แล้วนั่งอยู่นั่นแหละ คุณแม่หยุดเพราะโกรธลูกหรือเปล่านั้น

หากยังมองไม่เห็น ก็ต้องพยายามมองนะคะ ว่าของจะ "ขึ้น" ตอนไหน อย่าลืมนะว่าลูกมีความบกพร่องเรื่อง
ภาษากายนะคะ ต้องจับสังเกตและดักให้ทันค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 31/07/2009

ที่หยุดแล้วนั่งมอง แน่ใจจะไม่ได้ไกรธ แต่รู้สึกว้าว ถ้ายิ่งถามแล้วยิ่งเสียงดัง มันยิ่งไม่มีประโยชน์ ใน
ความรู้สึกของตัวเองเหมือนกับว่า หนูยังไม่รู้เลยว่าหนูเป็นอะไร แล้วมาอีกจะมากวนใจหนูอีก
ที่มั่นใจว่าเขาไม่รู้ว่าเขาเป็นอะไร รู้สึกอย่างไร เวลาเขาไกรธ
เพราะว่าถ้าเขาอารมณ์ดี เขาหัวเราะ เขาบอกได้ว่าเขาสบายใจ เขาสนุก
เขาอาบน้ำตัวหอม เขาบอกว่าชื่นใจจัง
ไอศกรีมที่ชอบ บอกว่าอร่อย หวานชื่นใจ
ไปเที่ยวสวนสัตว์ ปานชอบ สนุก สบายใจ
แต่ถ้าอารมณ์ด้านลบ ไม่เคยถามกันได้คำตอบเลย
แต่ถ้าเขาเริ่มสงบ หลายครั้งจะเป็นฝ่ายเดินมาขบตัก มาซุก มากอดเอง ถ้าจังหวะนี้เราลูบเขา กอดเขา
แล้วถามว่าสบายใจขึ้นไหม หลายครั้งที่เขาตอบว่าปานสบายใจแล้ว
เวลาเขาหลุดออกจากอารมณ์ลบ บางครั้งจะหลุดแบบพลิกหัวไม่ทัน คือชวนเราเล่น อี๊กอ้ากได้ ทั้งที่น้ำตา
ยังไม่แห้ง
ที่อาจารย์ถามว่าแม่กลัวสายตาคนอื่น เวลาลูกร้องไห้ ขอตอบว่าไม่กลัวมาสองสามเดือนแล้ว ตั้งแต่เคย
ไปฟังกลุ่มกับอาจารย์ เรื่องอารมณ์ลูก และยอมรับลูกว่า เขาไม่สามารถบอกอะไรในใจเขาให้เรารู้ได้ง่ายๆ
และการเบี่ยงเบนไม่ใช่วิธีที่ควรทำ แต่ควรให้เขารับรู้อารมณ์ของเขา แต่มันยากที่ตัวเขาเองก็เหมือนไม่
อยากรับรู้อารมณ์ลบของตัวเองเหมือนกัน เพราะบ่อยครั้งที่เขาตอบรับว่าที่เขาร้องไห้เพราะเขาไกรธ
หรือไม่สบายใจ เลือกที่จะไม่ตอบมากกว่า

น้ำเสียงที่คุยกับลูกแน่ใจว่าไม่ใช่เสียงที่คุกคาม แต่ถ้านานๆ ยอมรับว่าเสียงน่าจะออกทางเหนือและ
คาดหวังว่าลูกจำ ธิบายสงบเยอะมากกว่าคะ แม่ยังยืนยันว่าจะหาทางเข้าใจลูกให้ได้ เพราะถ้าเราไม่เข้าใจ
เขาแล้วจะเหลือใครที่จะเข้าใจเขาได้อีก แต่รบกวนขอผู้นำทาง ชี้แนวทางให้ด้วยนะคะ

โดย ป่าน เมื่อ 31/07/2009

การใช้ฟลอร์ไทม์ได้อย่างทรงประสิทธิภาพ นอกจากจะรู้เทคนิคความ "ต้อง" ทำอย่างไร พุดในทำนอง
ไหนแล้ว จะต้องเข้าใจอย่าลืกรู้ซึ่งด้วยว่าทำไมต้องทำอย่างนั้น ทำไมต้องพูดอย่างนั้น และต้อง "รู้สึก
ลึก ๆ" ว่าต้องพูดและทำอย่างนั้นจริง ๆ ไม่อย่างนั้น มันจะฟุ้งออกมาทางภาษาท่าทางและน้ำเสียง
แววตาของคุณแม่ คือคำพูดเหมือนจะปลอม แต่น้ำเสียงไม่ใช่ ภาษากายก็ไม่ใช่

อย่าลืมนะว่าคนเรา "เชื่อ" ภาษากาย เด็กก็เหมือนกันคะ เพียงแต่ว่าลูกของคุณมีความบกพร่อง (เพียง

เล็กน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กคนอื่นในเว็บนี้) คุณต้องแสดงออกมาให้ชัด และทำซ้ำ ๆ มากกว่าเด็กอื่น แต่ในที่สุด ลูกจะเรียนรู้ได้ค่ะ ขอเพียงแค่ อย่าย่ง ทั้งตัวเองและลูก เขายังไม่ 3 ขวบเลยนะคะ จำคำที่หลายคน ๆ พูดบอกได้ไหม "อย่าเปรียบเทียบลูกของตัวเองกับเด็กอื่น"

เรื่องของอารมณ์มันก็มีลำดับขั้นของพัฒนาการเช่นกัน เด็กจะ "มีอารมณ์" และบอกได้ตามลำดับขั้น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ กลัว และโกรธ จากนั้นอารมณ์เล็ก ๆ น้อย ๆ จะตามมา เช่น อิจฉา

ตอนที่คุณแม่ถาม แล้วเขายังโวยหนัก แสดงว่าจุดนั้น "เลย" จุดที่คุยกันรู้เรื่องแล้ว ต้องปลอบ (ด้วยอะไรก็ได้ อาจจะเป็นสายตา น้ำเสียง การสัมผัส หรือพูดบอกอารมณ์) ให้สงบลงระดับหนึ่ง แล้วค่อย "ทำงานอารมณ์" ค่ะ ให้พยายามทำ "ขาขึ้น" และ "ขาลง" ก่อน ทำตอน "peak" ยังทำไม่ได้ตอนนี้ค่ะ ภาษาชาวบ้าน เรียกว่า "โกรธจนหูอื้อ พูดไม่รู้เรื่อง"

สรุปว่า ที่ทำอยู่ ไม่ถูกจังหวะค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 01/08/2009

เมื่อวานมีคดี เด็กไม่ยอมแต่งตัว งอแงโวยวายอยู่กับคุณตาคุณยายน่าจะกว่าชั่วโมงได้ แม่กลับถึงบ้าน พยายามทำตามที่คุณหมอบอก คือให้ปลอบดูก่อน ภาษากายและภาษาพูดต้องไปด้วยกัน ให้เป็นพวกเดียวกัน นื่องปานเป็นอะไรครับ ปาน (ร้องไห้) ปานไม่ใส่เสื้อ แม่ โอ้ แม่รู้แล้วนื่องปานไม่อยากใส่เสื้อ ทำไมละครับ ปาน ปานจะใส่เสื้อ 9 (คุณยายหยิบเสื้อมาให้ดูแล้วบอกว่าตัวนี้ใส่แล้ว ยังไม่ได้ซั๊ก) แม่ ตัวนี้ยังไม่ได้ซั๊กนี้ครับลูก เอาตัวใหม่นะ ปาน ปานจะใส่ตัวนี้ ให้เหม็นๆไปเลย แม่ ปานจะใส่เหม็นๆหรือลูก มันเลอะนะใส่ตัวอื่นนะลูก ตัวนี้ยังไม่ซั๊ก ปาน (ร้องไห้มากขึ้น) ปานจะใส่เหม็นๆ จะใส่อัลตราแมน แม่ อัลตราแมนตัวเล็กไปแล้วลูก ใส่ไม่ได้นะ ปาน ปานจะใส่ตัวเล็กๆ แม่ ตัวเล็กๆเขาไว้ให้เบบี ตัวเล็กๆใส่ละลูก ปานเป็นพีโตแล้ว ปาน (แง) ปานไม่ใส่เสื้อ แม่ ก็ได้ลูก ไม่ใส่เสื้อ งั้นใส่กางเกงก่อน ตัวนี้นะ ปาน (ยอมใส่กางเกง) เสื้อตัวนี้เอาไหมครับ (แม่หยิบเสื้อให้ดู) ปาน (หยุดร้องไห้ เริ่มตอรอง) ปานใส่เสื้อ แล้วไปโลดสกกันนะ(ยอมใส่เสื้อที่แม่หยิบให้) แม่ ปานจะไปโลดสหรือลูก ไปนั่งรถแม่เล่นแล้วกันนะ แม่เช็ดหน้าให้ก่อนนะ ปาน (แง) ปานไม่เอาผ้าผืนนี้ จะเอาผ้าเลิฟ (ผ้าอ้อม) แม่ ผืนนี้ใช้ใหม่ลูก (หยิบผ้าอ้อมสีเขียวให้)

ปาน (ร้องดั่งขึ้น) ไม่เอาผืนนี้ จะเอาผืนนั้น

แม่ ผืนไหนลูก แม่ไม่เข้าใจ

ปาน จะเอาสีชมพู สีชมพูอย่างเดียว

แม่หยิบผ้าสีชมพูเช็ดหน้าให้ ลูกหยุดร้องให้ มาจุมมือแม่ แล้วบอกว่าไปโลดสกันนะ แม่บอกให้นั่งรถแม่ เล่นก็แล้วกัน แล้วสุดท้ายไม่ได้ไปโลดส เพราะขึ้นรถเล่นได้พักเดียวก็หลับ เข้าใจว่าที่ลูกงอแงมาก เพราะง่วงนอน เท่าที่ทำมานี้ พอใช้ได้หรือยังคะ ขอคำแนะนำด้วยค่ะ

โดย ปาน เมื่อ 05/08/2009

ก็น่าจะโอเคนะคะ แต่ต้องระวัง เรื่องการใส่เสื้อ แล้วไปโลดส อย่าให้พลาดพลั้งกลายเป็น "การติดสินบน" นะคะ กรณีใส่เสื้อ หรือไม่ใส่เสื้อ ตอนจบ อาจจะออกมาในรูปแบบไหนก็ได้คะ ถ้าอยู่บ้าน ไม่ได้ใส่เสื้อบ้าง ก็คงไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายนะคะ ส่วนเสื้อตัวเล็ก อาจจะให้เขาลอง ก็ไม่เสียหายนะคะ ลองดู จะได้ว่ารู้ใจคะ เราคิดแทนเขาหมด เขาก็อดทดลองนะสิคะ

อย่าลืมอ่านหนังสือ เรื่อง เด็กแต่ละคนล้วนแตกต่างกัน เกี่ยวกับเด็กเลี้ยงยาก 5 แบบ ในหนังสือ ช่วยให้ลูกอยู่ได้ และอยู่ดีด้วยฟลอร์ไทม์นะคะ เน้นอ่านเรื่องเด็กก่อนไหว หวาดกลัว กับเด็กดื้อคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 05/08/2009

อ่านการเล่นเพื่อส่งเสริมทักษะกล้ามเนื้อแล้ว แม่ยิ้มหวานเลยคะ

ปานทำได้แค่ นอนกลิ้ง คีบ คลาน วิ่ง กระโดดสองขา (อยู่กับที่คะ)

เล่นไถนา แคยกขาก็แยแล้วคะ เธอใช้แขนพยุงตัวเองไม่ได้ ยกขึ้นมาก็ห้อยร้องแรง

Skipping Hopping แม่ทำให้ดู เธอมองเฉยๆ ไม่เลียนแบบคะ

แม่พยายามมาไม่ต่ำกว่า 6 เดือนแล้วคะ เพราะส่งเธอไปเรียนยิมพื้นฐานอยู่

(เรียนพวกวิ่ง กระโดด ทรงตัวเบื้องต้นบนอุปกรณ์ พื้นฐานนะคะ)

คุณหมออย่าเพิ่งคุณนะคะ ว่าลูกไม่พร้อมแล้วส่งไปทำไม

เพราะตอนเริ่มเรียนยังไม่ทราบว่าคุณเป็น PDD-NOS และมีปัญหาเรื่องการสั่งการกล้ามเนื้อ

คุณหมอเด็กที่กว่ากล้ามเนื้อไม่ค่อยแข็งแรง ก็เลยหากิจกรรมเสริมให้ลูก

(เพราะแม่เองก็เก่งกีฬาเหลือเกิน จะนำลูกเล่นเองก็ไม่สันทัด)

แม่ก็ได้แต่ งงว่า ทำไมลูกเราไม่ทำตามเลยหว่า

ที่โรงเรียนเวลาเรียน skip hop ก็จะเป็นลักษณะเปิดเพลงสนุกๆ แล้ว skip hop ไปรอบห้องกัน

ปานก็มีแววสนุกสนานคะ แต่เธอใช้ชีวิตวิ่งรอบห้องเอา (คงง่ายกว่ากันเยอะ)

แต่เขารู้แหละคะว่าเพลงหยุดต้องหยุด พอเพลงเริ่มครู่สังอะไรหนูไม่สน หนูวิ่งอย่างเดียว ง่ายดี

เหมือนตอนหัดคลาน (ปานคลานไม่เป็น เพิ่งเป็นตอนโตนี่เองคะ)

แม่เอาของล่อที่มุมนี้ พยายามกระดืบ 2-3 ที มันยาก สายปานกลิ้งเอาดีกว่า ถึงแม่เหมือนกัน

ตอนหัดเดิน แม่ยื่นล่อที่มุ่มเปลข้างนี้ กะให้เขาเกาะขอบเปลมาเรื่อยๆ
พยายามอยู่แป๊บนี้ มันถึงแม่ช้า เลยใช้วิธีทิ้งตัวลงกลางเปลแล้วโผล่เกาะขอบเปลอีกข้างนี้
ก็มาหาแม่ได้เหมือนกัน กว่าจะเริ่มเกาะเดินได้เลยใช้เวลามากหน่อย 1 ขวบ 3 เดือนค่ะ
ปัญหาที่จะให้คุณหมอช่วยคือ จะช่วยหัดเขาอย่างไรดีคะ
เพราะเขาเป็นประเทท ถ้ามองๆแล้ว ทำไม่ได้แน่ๆ ไม่ทำดีกว่า
แล้ว skip hop แม่จะใช้วิธีจับขาสอน คงไม่ใช่ ทำให้ดูก็ไม่เลียนแบบ
ถ้าเขาทำพวกนี้ไม่ได้ ก็คงจะไปเรื่องเกมฝึกความคล่องตัวและกิจกรรมฝึกการรับรู้ไม่ได้ใช่ไหมคะ

โดย ป่าน เมื่อ 07/08/2009

ต้องดูตามระดับความสามารถของเขาด้วย เปรียบเทียบกับเด็กปกติ หรือทำตามแนวทางท้ายบทความ คือ
เกือบทำได้ หรือทำได้เกือบทุกครั้งที่ยพยายามมากพอสมควร ไม่ยากเกินไป แต่ไม่ยากเกินไป เอาความสนุก
เข้าล่อใจค่ะ ถ้ามีนักกิจกรรมบำบัดช่วย ก็จะทราบสิ่งที่ต้องทำก่อนหลังค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 07/08/2009

ขอความกรุณาคุณหมอ คุณครูและผู้ปกครองให้คำแนะนำด้วยค่ะ
เมื่อวานนี้ป่านอยากเล่นหลักจำนวน
ที่มีหลัก 5 หลักมีตัวเลขบอกจำนวนและมีห่วงกลมในแต่ละหลักตามตัวเลข
ซึ่งห่วงในแต่ละหลักก็มีสีต่างกันไป
แม่เห็นน้องเล่นอยู่ เลยลองเข้าไปขอเล่น
น้องป่านแม่ขอ 1 อัน
(หยิบให้ 1 อัน)
แม่ขอ 2 ได้ไหมลูก
(หยิบที่หลักที่สอง ให้ 2 อัน)
ขอกันไปจนถึงหลักที่ 5 แม่เลยเปลี่ยนวิธีเล่นใหม่
แม่ร้องเพลง “แม่ไก่ออกไปวันละฟอง ไชวันละฟอง ไชวันละฟอง
แม่ไก่ออกไปวันละฟอง หนึ่งวันมีไข่ 1 ฟอง”
แล้วก็หยอดห่วง 1 ห่วงลงในหลักจำนวน 5 (เพราะกะว่าจะร้องถึงไข่ 5 ฟอง)
ขณะที่แม่ร้องเพลง ป่านก็ขยับแขนเหมือนแม่ไก่ แล้วก็ร้องตามไปด้วย
พอถึงท่อนที่ว่า หนึ่งวันมีไข่..... ก็เว้นระยะ น้องป่านก็จะเติมให้ว่า 1 ฟอง
พอเที่ยวต่อไป ก็ร้องซ้ำ จนถึง “.....สองวันมีไข่.....”แม่หยอดห่วงเพิ่มอีก 1 ห่วง
น้องป่านก็ต่อว่า “สองวันมีไข่ 2 ฟอง”
พอ 3 ฟอง เริ่มเว้นวรรคนาน
แม่ก็เลยพานับที่ห่วง หนึ่ง สอง สาม แล้วน้องป่านก็ตอบว่า สามฟอง

ทำซ้ำจนถึง 5 ฟอง ระหว่างนี้ลูกเจี๊ยบ ปานก็กระพือปีก อย่างมีอารมณ์ร่วม
แววตามีแวว วิบวับ เหมือนมันในอารมณ์ ตอนรอตอบแม่ว่าก็ฟอง

ครบ 5 ฟองแม่เปลี่ยนเพลงใหม่

“ไข่ 5 ใบ ตั้งอยู่บนโต๊ะ ตกตั้งโพละ เหลือไข่...” แม่เอาห่วงออก 1 ห่วง

ลูกเจี๊ยบปานตอบไม่ถูก เลยพานับ 1 2 3 4 ตอบเสียงดังว่า “4 ฟอง”

ทำซ้ำ พานับจนไม่มีไข่เหลือ

คราวนี้ ปานขอเล่นบ้าง

แม่ ปานขอ

(ปานหยิบไป 1 อัน) ก็อันลูก

หนึ่ง

(ปานหยิบอีก 2 อัน หยิบสลับสี ใส่หลักที่ 2) ก็อันลูก

(เจี๊ยบ) พานับ 1 2 (ตอบเสียงดัง) 2

ทำซ้ำจนครบ 5 หลัก แต่ที่แม่สังเกตคือ ปานจะใส่สีคละกันในแต่ละหลัก

แม่อีกไม่ทำอะไร นี่กว่าลูกใส่หมด แล้วปานก็เฉลยว่า

“มีหลายสี สวยดี ปานชอบ”

สุดท้ายกิจกรรมนี้ จบลงเพราะมีเสียงหมาเห่าหน้าประตูบ้าน เจ้าตัวดีเลยวิ่งไปดู

แล้วกลับมาก็หันไปเล่นอย่างอื่นแล้ว

ที่เขียนมายาวอยากจะถามว่า

1. ที่ทำนี้เข้าหลัก Floor time บ้างไหมคะ ถ้ามองในชั้น สงบ จดจ่อ เล่นให้สนุก
2. แม่ใช้ห่วงแทนไข่ ถือเป็นการเล่นสมมติไหมคะ หรือต้องเป็นสถานการณ์ที่มีการโต้ตอบมากกว่านี้
3. ถ้าน้องอยากเล่นห่วงแบบนี้ เราจะใส่อุปกรณ์อย่างไรดีคะ
4. floor time จะต้องมีการเล่นสมมติทุกครั้งไหมคะ

ขอบคุณค่ะ

โดย ปาน เมื่อ 17/08/2009

คุณแม่ทำได้ดีมากแล้วค่ะ ครูอ่อนเล่าให้ฟังว่าน้องปานน่ารักมาก เล่นด้วยแล้วสนุก คุณแม่เพิ่งเริ่มเรียนรู้
ฟลอร์ไทม์ จับหลักง่ายๆ ว่าเล่นอะไรก็ได้ที่ลูกสนุก ลูกชอบ คุณแม่รู้สึกสบายใจที่ได้อยู่กับลูก ได้ทำ
กิจกรรมร่วมกับลูก มันจะเป็นฟลอร์ไทม์หรือไม่เป็น มันจะต้องเล่นสมมติหรือเปล่า ไม่ต้องคิดเลยคะ เอา
ง่ายๆแค่นี้ก่อนค่ะ

การที่คุณแม่ชอบจดบันทึกเป็นสิ่งที่ดี พอลูกนอนหลับก็อ่านหนังสือทบทวน ค่อยๆไตร่ตรอง คิดทบทวน
คำตอบต่างๆจะค่อยๆออกมาเองค่ะ อย่าลืมให้น้องออกกำลังกายเยอะๆทุกวันด้วยนะคะ

โดย แก้วตา เมื่อ 17/08/2009

“ระหว่างนี้ลูกเจี๊ยบปานก็กระพือปีก อย่างมีอารมณ์ร่วม แวตามีแวว วิบวับ เหมือนมันในอารมณ์ ตอน
รอตบแม่ว่าก็ฟอง” รู้สึกว่าคุณแม่เริ่มเข้าไปร่วมเล่นกับน้องได้สนุกมากขึ้นแล้วนะคะ...

รู้สึกว่่าน้องปานจะชอบการเล่นที่มีน้ำเสียง และท่าทางที่สนุก ในขณะที่เล่นร้องเพลงกับน้อง คุณแม่อย่า
ลืม...เพิ่มการใช้น้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง (action) ของคุณแม่ร่วมด้วย นะคะ...อย่างเช่น ทำท่าโก่เดินและ
ส่งเสียง “กระต๊ากๆๆๆ อี้อี้กๆ” ไปวางไข่ หรือ ทำท่าโก่กระพือปีกและส่งเสียง “พ๊ๆๆๆ” เหมือนกัน
กับน้องทำก็ได้คะ (เล่นสนุกด้วยกัน)

และวันหลังอาจลองแตกเรื่องราวในการเล่นมากขึ้น เช่น “แม่โก่เก็บไข่” “แม่โก่ป้อนอาหาร/น้ำให้ลูกโก่”
เพื่อส่งเสริมการเล่นสมมติต่อได้อีก

จุดที่ดี คือ คุณแม่มีการสังเกตสีหน้า แวตาของเด็กขณะเล่นด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก (ทำให้เรารู้ว่าเขา
ยังเล่นสนุกและจดจ่อกับเราอยู่หรือเปล่า)

อย่างที่คุณหมอบอกนะคะ คุณแม่เพิ่งเริ่มต้นทำฟลอร์ไทม์กับน้องปาน ช่วงแรกนี้เล่นกันให้สนุกๆนะคะ
...เล่นกับน้องปานบ่อยๆ และให้สม่ำเสมอ นะคะ เล่นอะไรก็ได้ที่ได้เล่นสนุกด้วยกัน เน้นสัมพันธ์ภาพที่
แน่นแฟ้นขึ้น แล้วเรื่องอื่นๆจะค่อยๆตามมาอย่างแน่นอน ขอให้เล่นให้สนุกนะคะ

โดย ครูอ่อน เมื่อ 17/08/2009

ปานเริ่มอยากเล่นกับเด็กคนอื่นแล้ว
แต่เข้าหาไม่เป็น ไม่รู้ว่าเขาไม่อยากเล่นด้วย
วานนี้ไปร้านหนังสือ อยากเล่นกับพี่ที่แก่กว่าประมาณ 2-3 ปี
เมียงมองเขาอยู่สักพัก อยากเล่นกับเขา
เอาหนังสือของตัวเองไปชวนเขาอ่าน
เขาไม่ยอมอ่านด้วย เขาปิดมือออก ปานก็ไม่ละความพยายาม
เขาเดินหนี ปานเดินตาม
แม่บอกว่า น้องปานพี่เขาไม่เล่นด้วยลูก มานี่ครับ
ปานไม่ยอมมาหาแม่
พี่เขากลับมาอ่านหนังสือ ส่งเสียงขู่ บอกให้รู้แล้วว่าหงุดหงิด
ปานบอกแม่ แม่ พี่ดู แต่ยังไม่ยอมมาหา
แม่บอกอีกครั้งว่าพี่เขาไม่เล่นด้วยลูก กลับมาหาแม่
ปานไม่กลับ ยังติดต่อ
เอาหนังสือของตัวเองไปวางทับหนังสือของพี่เขา
คราวนี้โดนผลักออก เซอออกมา แต่ยังหัวเราะ ตื้อเขาต่อ
แม่เรียกอีกครั้ง พี่เขาไม่เล่นด้วยลูก กลับมา

พี่คงหงุดหงิดเต็มที ผลักแรงขึ้นอีก ป่านเซ แต่ไม่ยอมถอย
คราวนี้แม่เลยไปจับตัวน้องป่านออกมา
ป่านบอกแม่อีกครั้งว่า แม่ พี่ดู
แม่จับตัวน้องป่านไว้แล้วบอกน้องป่านว่า
น้องป่านฟังนะ พี่เขาไม่เล่นด้วย หนูต้องถอยออกมา
ป่านสะบัดตัวไปมา ป่านจะหาพี่ จะหาพี่
แม่ยึดตัวป่านไว้สั๊กพัก รอจนสงบ ก็มีที่ท่าจะไปหาพี่อีก
คราวนี้เลยพาตัวออกจากห้องหนังสือ
ปัญหาคือ จะสอนเขาอย่างไรให้เข้าใจภาษากายคนอื่น และการเข้าหาคนอื่นคะ

โดย ป่าน เมื่อ 25/08/2009

น้องเขารู้จักเด็กคนนั้นหรือเปล่าคะ ถ้าไม่รู้จัก ก็พาออกมาเลย ถ้ารู้จัก ให้เขาทดลองสัคนิด ก็ไม่น่าจะ
เสียหาย

ปัญหาที่คุณแม่ถามว่า จะสอนอย่างไร คำตอบคือสอนไม่ได้หรอกค่ะ การสอนคือการบอกบทให้จำ

จำได้ในสถานการณ์หนึ่ง จะใช้ไม่ได้ในอีกสถานการณ์หนึ่ง

สิ่งที่คุณแม่ต้องทำ คือทำพื้นฐานพัฒนาการของเขาให้แน่น ๆ อย่างที่ครูแนะนำให้ แล้วทุกสิ่งจะดีขึ้นเอง

ฟลอร์ไทม์ เน้นการแก้ปัญหาที่ต้นตอค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 25/08/2009

คุณหมอคะ มีปัญหาอื่นนอกจาก floortime ที่จะปรึกษาค่ะ
ปัจจุบัน ป่านรับการฝึกบำบัดจากสถานพยาบาลของรัฐแห่งหนึ่ง
รูปแบบกิจกรรมคล้ายโรงเรียนเตรียมอนุบาลแต่ให้ผู้ปกครองอยู่ร่วมฝึกด้วย
เช่นตอนเช้ามีเคารพธงชาติ สวดมนต์ ออกกำลังกาย
มีกิจกรรมนั่งโต๊ะ เช่นสอนสี จำนวน สัตว์ สิ่งของ ร้อยลูกปัด ระบายสี ฯลฯ
ฝึกการช่วยเหลือตัวเอง เช่นใส่เสื้อ ถอดเสื้อ ฯลฯ
ฝึกอาทิตย์ละ 2 วัน เช้า-เที่ยง ป่านทำได้ค่อนข้างดีเมื่อเทียบกับเด็กอื่นในห้อง
แต่มีต้องฝึกพิเศษต่างจากเด็กอื่นเรื่องทางร่างกาย (แม่ไม่รู้ว่าเรียกการฝึกแบบนี้ว่าอะไร)
กิจกรรมที่ฝึกเพิ่ม เช่น เดินบนลู่วิ่ง ฝึกกระโดดข้ามสิ่งกีดขวาง ว่ายน้ำ ฯลฯ

ฝึกมาประมาณเกือบ 3 เดือนแล้ว

คุณพยาบาลที่เป็นครูฝึกประจำห้อง แนะนำให้ปานไปเข้าโรงเรียนเด็กปกติ แล้วค่อยนัดมาฝึกเพิ่มเฉพาะกิจกรรมเป็นครั้งๆ ไป

ปัญหาของแม่ตอนนี้ คือไม่รู้จะตัดสินใจอย่างไรดี

ถ้าส่งเข้าโรงเรียนเทอมตุลาคมนี้ ก็เป็นเตรียมอนุบาลเทอมปลาย

ตอนนี้สายปาน 2 ขวบ 11 เดือน

แต่แม่ก็กังวลเรื่อง การช่วยเหลือตัวเองของลูก เรื่องเข้าห้องน้ำยังทำได้ไม่ดี ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะทุกวันนี้เราเป็นฝ่ายคอยถามเขา

พาเขาเข้าห้องน้ำตลอดเวลา โดยใช้วิธีกะเวลา 2-3 ชม. แล้วพาไปห้องน้ำ

หรือเห็นอาการอยากเข้าห้องน้ำก็พาไป เพราะเคยลองปล่อยให้ถาม

ปรากฏว่าเขาจะไม่เข้าห้องน้ำเอง จนเปียกแล้วก็ไม่บอก

พอเจอถามเข้า และจะเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ ก็ไม่ค่อยยอมให้เปลี่ยน

เรื่องการบอกความต้องการของตัวเองหรือขอความช่วยเหลือกับคนอื่น

ที่ไม่ใช่แม่ หรือ ตา ยาย แม่ไม่แน่ใจว่าเขาจะทำได้

เพราะเมื่ออยู่กับคนอื่น เขามักจะนิ่ง กว่าอยู่ลำพังกับแม่ ตา ยาย

ตลอดเวลาที่ไปโรงเรียนเตรียมความพร้อม เขาพูดน้อยกว่าอยู่บ้าน

คุณครูชวนคุย ก็ไม่ค่อยอยากตอบ ใช้วิธียิ้มอายๆ นิ่ง หรือพูดเบาๆ

ไม่ค่อยเข้าหาเด็กคนอื่น เพิ่งมีประมาณ 2 สัปดาห์สุดท้ายที่ดูว่าอยากเล่นกับเด็กคนอื่น

แต่ก็เข้าหาไม่เป็น ไปตึงสร้อยคอเข่าบ้าง ไปจิ้มเข่าบ้าง ไปลากเข่าบ้าง

ใจของแม่เองยังอยากให้อยู่บ้าน ให้ตายายช่วยดูในตอนกลางวันไปก่อน

แต่ ตายายเริ่มล้าลง เพราะเห็นว่าพยาบาลแนะนำ แล้วก็เหมือนกับอีกหลายบ้าน คือ

สงสารหลาน กลัวหลานเหงา เพราะเป็นเด็กคนเดียวในบ้าน และไม่มีเพื่อนเล่น

ในละแวกบ้านเลย เพราะบ้านเราไม่ได้อยู่ในหมู่บ้าน และไม่มีสนามเด็กเล่นใกล้บ้าน

กลัวว่าถ้าหลานไปเรียนปีหน้าเลย จะซ้ากว่าเด็กที่เดี๋ยวนี้นิยมเข้าเตรียมอนุบาล

หรือเข้าเนอร์สเซอร์กัน ทั้งๆที่แม่มั่นใจว่าถ้าวัดกันที่กิจกรรมอย่างที่โรงเรียนฝึกความพร้อม

สายปานไม่ได้ซ้ากว่า แต่ถ้ามีการทำกิจกรรมใหม่ๆ สายปานจะไม่ลองทำทันที

แม่ต้องทำให้ดู หรือชวนทำหลายครั้งกว่าจะยอมเริ่ม (อาจเพราะไม่คุ้นหรือไม่มั่นใจ)

ซึ่งแม่คิดว่านี่คือปัญหามากกว่า เพราะหากส่งลูกไป แล้วไปนั่งนิ่งที่โรงเรียน

น่าจะดูแลกว่า เพราะเด็กรอบข้างคงจะแข่งกันทำ แล้วของเรานั่งนิ่ง

อีกทั้งไม่แน่ใจว่าทางคุณพ่อของเขา ซึ่งไม่เคยเชื่อว่าลูกเป็นออทิสติก

จะพอใจหรือไม่ ถ้าไม่ส่งลูกไปโรงเรียนทั้งที่พยาบาลแนะนำให้เข้าแล้ว

เหมือนกับว่าตอนนี้ทั้งพยาบาลและคุณพ่อจะรู้สึกว้า

ปานขาดเรื่องสังคม ควรเติมเรื่องสังคม

แต่แม่กลัวว่าจะเป็นการส่งเขาเข้าสังคมจริง แต่ไม่สังคมกับใคร

หรือสังคมกับคนอื่น ในแบบที่คนอื่นไม่เข้าใจ

เครียดมากค่ะ ขอคำแนะนำจากทุกท่านเลยคะ

โดย ปาน เมื่อ 27/08/2009

ที่เขียนมา ยังมีความเข้าใจคลาดเคลื่อน และต้องลองคิดดูกันใหม่หลายจุดนะคะ

ข้อ 1 น้องอายุแค่ 2 ปี 11 เดือน ใจหนึ่ง คุณแม่ก็ยังไม่อยากให้เข้าโรงเรียน แต่คุณแม่ก็เกรงจะไม่ทันเพื่อน ที่เรียนเตรียมอนุบาลมา

สมัยก่อนเด็กเข้าโรงเรียน 6 ขวบ และด้วยสังคมและเศรษฐกิจที่เปลี่ยนไป อายุของเด็กที่เข้าโรงเรียนก็ลดลงเรื่อย ๆ จนถึงตอนนี้เด็กอายุแค่ 2 ปี 11 เดือน ก็ต้องกลัวว่าจะไม่ทันเพื่อน ดิฉันขอถามนิดหนึ่งนะคะ แนวโน้มการเข้าเรียนตอนที่เด็กเล็กลง ๆ เรื่อย ๆ นี้ ทำให้เด็กไทยเก่งขึ้นจริงไหม

เรื่องที่สอง ถ้าเพื่อนเขาเข้า "เตรียมของเตรียมอนุบาล" ตั้งแต่ 1 ขวบ คุณแม่จะว่าอย่างไร เราต้องเอาอย่างเขาทุกเรื่องไหมคะ

เรื่องที่สาม เป็นเรื่องที่คุณพ่อและคุณพยาบาล เกรงว่าเด็กจะขาดสังคม ก็ต้องถามกลับกันหน่อยค่ะว่า น้องเขามีสังคมกับผู้ใหญ่ดีแล้วหรือยัง เขาเล่นสนุกกับพ่อแม่ได้ไหม มีอะไรดีอดคัดค้านข้อใจ มาบอกพ่อแม่ได้ไหม กลัวและกังวลบอกได้ไหม

และที่บอกว่าลูกเข้าสังคมแบบที่คนอื่นไม่เข้าใจนะ คุณพ่อคุณแม่แน่ใจแล้วหรือว่า คุณพ่อคุณแม่เองน่าจะเข้าใจเขาทั้งหมด ถ้าตัวเองยังเข้าใจลูกไม่ได้ทั้งหมด จะหวังพึ่งเด็กอนุบาลซึ่งแต่ละคนยังอยู่ในวัยที่เอาแต่ใจตัวเองได้อย่างไรกันคะ

สุดท้าย ขอให้คุณพ่อคุณแม่พิจารณาและขังใจเอาเองจากข้อมูลที่ให้ไว้ ทั้งในรูปแบบหนังสือ กระจุก และ การตอบคำถามนี้ นะคะว่าจะตัดสินใจอย่างไรเรื่องอนาคตของลูก พิจารณาให้รอบคอบว่าสิ่งที่คุณแม่หวังอยากได้ โรงเรียนอนุบาลให้คุณแม่ได้จริงหรือเปล่า

เลือกอย่างไร ก็ได้ อย่างนั้นนะคะ

คนที่มั่นใจ และกล้าฝืนกระแสมีไม่มากหรอกนะคะ ต้องทนต้านทานแรงกดดันจากสังคมรอบข้างได้ค่ะ

ความจริงไม่ค่อยอยากตอบเรื่องนี้เลย เพราะได้ทำกระจุกไว้ละเอียดพอสมควรแล้ว แต่เห็นว่าอุตุส่าห์ถามมาตั้งยาว ก็เลยตอบให้ค่ะ

และสุดท้าย ถ้าอหิสติกหายได้ง่าย ๆ เพียงแค่เข้าโรงเรียน ให้ไปมีสังคมกับเด็กปกติ ป่านนี้คงไม่มีเหลือเกลื่อนเมืองนะคะ

อีกนิดค่ะ ความคิดเห็นของสมาชิกในเว็บนี้ ส่วนใหญ่จะแตกต่างจากความเชื่อกระแสหลัก คือเราเป็นคนกลุ่มน้อยนะคะ ข้อมูลจากเว็บไซต์ฟลอร์ใหม่อาจจะใช้อ้างอิงที่อื่นไม่ได้ หลายอย่างที่เรารู้ แต่คนส่วนใหญ่ไม่เชื่อ อย่างเรื่องที่สำคัญก็คือ

เราเชื่อว่าเด็กร้อยละ 60 จะฟื้นตัวและพัฒนาได้ทัดเทียมเด็กทั่วไป หากพ่อแม่เข้าใจและเอาใจจริง แต่คนอื่นเขาเชื่อว่ารักษาไม่หาย จะต้องเป็นไปตลอดชีวิต (แต่วงเล็บว่าพัฒนาให้ดีขึ้นได้) เราเชื่อว่าเด็กออทิสติกจะเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น มีจินตนาการ และเข้าใจนามธรรม

และก็มีหลายอย่างที่เราไม่เชื่อ แต่คนอื่นเขาเชื่อ เช่น การเข้าโรงเรียนจะทำให้คนเป็น "คนเต็มคน"

เราไม่เชื่อเรื่องการสั่งให้ทำตาม เราไม่เชื่อเรื่องการตี

และเราเชื่อว่าฝึกอย่างไร ได้อย่างนั้น

ฝึกแบบธรรมชาติของเด็ก ก็จะได้เด็กที่เป็นธรรมชาติ

ฝึกให้เป็นหุ่นยนต์ ก็จะได้หุ่นยนต์

ฝึกครึ่ง ๆ กลาง ๆ ก็จะได้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ

ก็อย่างที่บอกนะคะ เรามั่นคนกลุ่มน้อย พุดอะไรไม่เหมือนคนอื่นหรือค่ะ ก่อนจะเชื่อ พิจารณาให้ถี่นะคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 27/08/2009

น้องอินเตอร์เข้าอนุบาลตอน 3 ขวบค่ะ ตอนนี้น้อง 3 ขวบ 3 เดือนแล้วค่ะ คุณแม่ตั้งใจจะให้น้องหยุดเรียนก่อน (เป็นการตัดสินใจร่วมกันระหว่างคุณแม่กับคุณพ่อ) หลังจากการเฝ้าดูพัฒนาการและสอบถามพฤติกรรมน้องจากคุณครูที่โรงเรียน พบว่าน้องสามารถทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนได้บ้างถ้าเป็นกิจกรรมที่ตนสนใจ แต่บ่อยครั้งที่น้องมีพฤติกรรมแยกตัวจากเพื่อน ปรับตัวยาก ชอบเล่นคนเดียว ชอบเข้าไปตีน้องเล็ก เข้าไปกอดเพื่อนแรง ๆ (คุณแม่มั่นใจว่าน้องอยากเล่นด้วย ไม่ได้มีเจตนาจะทำร้าย แต่น้องไม่รู้ว่าจะเริ่มอย่างไร)

จากประสบการณ์ของคุณแม่ สิ่งนี้น้องได้กับมาจากโรงเรียนคือการช่วยเหลือตนเอง เช่น ใส่รองเท้าเอง ทานอาหารเอง เข้าห้องน้ำได้เอง ใส่กางเกงเอง ซึ่งก็คิดว่าน่าจะฝึกเองที่บ้านได้ แต่สิ่งที่คุณแม่แน่ใจว่าน้องไม่ได้กลับมาคือพัฒนาการทางด้านสังคมค่ะ ถึงแม้น้องจะยอมให้เพื่อนนั่งเล่นอยู่ด้วยข้าง ๆ แต่ไม่นานน้องก็เดินไปจากตรงนั้น

คุณแม่เริ่มทำ floortime ได้ 1 เดือนเต็ม ตอนนี้น้องวิ่งเล่นตามเพื่อนและทำตามเพื่อนแล้วค่ะ ซึ่งคุณแม่คิดว่ามันมาจากการทำ floortime กับน้องโดยชวนน้องคนอื่นมาเล่นกับน้องตัวต่อตัว ตามคำแนะนำของคุณหมอกิ่งแก้วค่ะ ไม่ใช่การทำกิจกรรมที่ดูน่าวุ่นวายของเด็กที่มีหลากหลายพฤติกรรมที่โรงเรียน หลังจากทำ floortime อีกสิ่งที่พัฒนาอย่างเห็นได้ชัดคือด้านอารมณ์ น้องสามารถควบคุมอารมณ์โกรธ หงุดหงิดได้ดีขึ้น ถ้าโกรธ หรือ กลัว อะไรมากๆ น้องสามารถลงได้เร็วกว่าเดือนก่อน ๆ ค่ะ สำหรับคุณแม่

แล้ว การเข้าเรียนช้าหรือเร็วไม่ได้บอกว่า เด็กคนนั้นจะประสบความสำเร็จในชีวิตทุกเรื่อง แต่การที่น้อง จะอยู่ต่อไปอย่างมั่นคง และมีความสุขในสังคมนี้ในวันที่ไม่คุณแม่คุณพ่อแล้วนั้นสำคัญที่สุด เพราะฉะนั้น คุณแม่มีความตั้งใจจะให้ทุกขั้นของพัฒนาการน้องสมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะทำได้

น้องเพิ่งไปประเมิน SI มา นักกิจกรรมบำบัดและนักจิตวิทยาบำบัด ประเมินว่า น้องพัฒนาถึงขั้น 6 แล้ว ฟังคูดี แต่ตั้งแต่ขั้น 1 ยังไม่เต็มสักระยะ คุณแม่คุณพ่อจึงตัดสินใจให้น้องหยุดเรียน ตอนนี้ได้ติดต่อคุณย่าให้ ช่วยมาดูแลน้อง ซึ่งคุณย่าก็ยังไม่ทราบว่าจะมาอยู่กับเราได้นานเท่าไร (ท่านไม่ชอบอยู่กรุงเทพ ท่านเป็น คุณครูอนุบาลเก่า ใจเย็น และชอบเล่นกับเด็ก) ส่วนจะให้อยู่กับคุณยายน้องก็คงจะต้องโดยฝึกแบบ พฤติกรรม คุณยายชอบให้ทำตามคำสั่ง จะเอาเข้าโรงเรียนทำเดี่ยวคะ คุยกันไม่รู้เรื่องคะ ทุกสิ่งทุกอย่าง ขึ้นอยู่กับหลายเหตุและปัจจัย แตกต่างกันไปตามแต่ละครอบครัว แต่เราต้องทำให้ดีที่สุดตามความพร้อม ของแต่ละครอบครัวคะ สู้ สู้คะ

โดย Nong Inter เมื่อ 28/08/2009

อยู่ที่ตัวเราเองครับ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เด็ก อยู่ที่ว่าเราฝึกแล้วลูกเป็นอย่างไร ในความรู้สึกของคนเป็นพ่อเป็น แม่ บอกได้เองครับ...ทำเต็มที่ มีอย่างหนึ่งที่ ฟลอร์โหมทำให้ผมเชื่อ คือ ลูกผมดีขึ้นตลอด ฝึกควบคู่กันไปก็ ได้ครับ...ฝึกพฤติกรรมให้อยู่ในกรอบ ฟลอร์โหม ก็ได้ ไม่ลองไม่รู้ครับ..

โดย พ่อหนมปัง เมื่อ 29/08/2009

ขอบคุณคุณแม่ น้องอินเตอร์ และพ่อหนมปัง อยากให้ช่วยกันให้ความเห็นมาก ๆ คะ ว่าไปแล้ว ดิฉัน เห็นด้วยกับทั้งสองท่าน พ่อแม่เองต้อง "มั่นใจ" ในสิ่งที่เลือกให้ลูก เพราะเมื่อตัดสินใจแล้ว ท่านเองจะต้อง รับผิดชอบลูกของท่านไปตลอด

ดิฉันเองไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะช่วยใครตัดสินใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การตัดสินใจเลือกเรื่องสำคัญ ๆ เช่นนี้ รวมทั้งไม่อยู่ในฐานะที่จะชักชวนและโน้มน้าวให้ผู้ปกครองมาทำฟลอร์โหม

ดิฉันอยากจะทำหน้าที่แก้ไขข้อข้องใจ ในเรื่องเทคนิค รวมทั้งเรื่องของหลักการ สำหรับผู้ที่ตัดสินใจ แน่ใจแล้วว่า จะเลือกใช้ฟลอร์โหมมากกว่า ท่านไม่เลือก ดิฉันก็ไม่ได้ว่าอะไร คนเราต่างจิตต่างใจ ต่าง ความต้องการ และท่านผู้ปกครองทุกคนมีสิทธิตัดสินใจแน่นอน ที่ทำหน้าที่เผยแพร่ฟลอร์โหม เพียงเพราะ เห็นว่าอาจจะมีคนใจตรงกันอยู่บ้าง

และดิฉันจะรู้สึกลำบากใจมาก หากผู้ปกครองท่านใด ขอคำปรึกษาเกี่ยวกับวิธีการอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับ ฟลอร์โหม รวมทั้งการถามความคิดเห็นของดิฉัน ในกรณีนี้ "คนโน้นว่าอย่างนี้ คนนี้ว่าอย่างนี้"

เอาเป็นว่า ถ้าดิฉันเห็นว่าสิ่งใดดี จะแนะนำให้เอง แต่ถ้าไม่เห็นด้วย จะเฉย ๆ ดีไหมคะ คำตอบประเภท "ไม่ลอง ไม่รู้" ดิฉันก็เคยใช้คะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 29/08/2009

ขอบคุณค่ะ สำหรับทุกคำแนะนำ
ยังมั่นใจว่า floortime ช่วยลูกให้ดีขึ้น
เพราะเริ่มยึดการสื่อสารกับลูกได้ ถึงแม้จะยังทำได้ไม่ถี่นัก
เพียงแต่อยากได้คำแนะนำจากผู้ที่เคยเดินในเส้นทางนี้มาก่อนว่า
โรงเรียน ตอบคำถามในเรื่องสังคมของลูกจริงหรือ
ขอบคุณค่ะ คุณหมอสำหรับคำแนะนำ
ว่า แม่ต้องมั่นใจในสิ่งที่ตัวเองเลือก
เพราะถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ถ้ายังมัวแต่สงสัยอยู่
การช่วยลูก ก็คงจะติดๆ ขัดๆ อยู่อย่างนั้นเอง

โดย ป่าน เมื่อ 02/09/2009

ขนาดผมเป็นคนช่างเจรจา ผมยังไม่สามารถเปลี่ยนความคิดของคนที่บ้านให้เชื่อว่าการเอาลูกที่ยังไม่
สื่อสาร ยังไม่ยอมรับคนแปลกหน้า ไปเข้าเตรียมอนุบาล ไม่สามารถช่วยให้เค้าดีขึ้นในด้านสังคม จริงๆ
แล้ว อาจจะไม่ดีขึ้นในทุกๆด้านเลยด้วยซ้ำครับ อาจจะมีเรื่องที่ดีขึ้นเรื่องใหม่ๆ แลกๆตาให้ได้นั่งมอง
นานๆมากขึ้นเท่านั้น การทำความคิดของเราให้มั่นคงและเชื่อมั่นในแนวทางฟลอร์ไทม์นั้นไม่ยาก แต่การ
ทำให้ตัวเองทนต่อแรงกดดันจากคนรอบข้างนี่สิ ยากกว่าอย่างเหลือเชื่อ

โดย นีต เมื่อ 02/09/2009

สัปดาห์นี้ ป่านสนใจแต่เรื่อง “ครูท” ค่ะ
ไม่รู้จุดเริ่มมาจากไหน แม่มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่พี่เสียงถามว่า
ป่าน แม่ๆ นั่นตัวอะไร
แม่ ครูท ครับลูก
ป่าน ครูทเป็นตัอะไร
แม่ ครูทเป็นนกครับ
ป่าน เป็นนก แล้วจิกได้ไหม
แม่ จิกได้ครับ
ป่าน ครูทดูไหม
แม่ ถ้าเป็นคนไม่ดี ครูทจะดูครับ
ป่าน แม่ๆ แล้วถ้าป่านเป็นเด็กไม่ดี ครูทจะดูไหม
แม่ แล้วป่านว่าครูทจะดูป่านไหมละลูก
ป่าน ถ้าป่านเป็นเด็กไม่ดี ครูทจะดู จิกปับเลย

แม่ ปานกลัวไหมลูก

ปาน กลัว

แม่ กลัวแล้วปานจะเป็นเด็กดีไหม

ปาน เป็นเด็กไม่ดี (อ้าว! แม่ลงไปเลย ไหวงเป็นงั้นไปได้ กลัว แต่จะเป็นเด็กไม่ดี)

แล้วเหตุการณ์ต่อจากนั้น คือนั่งรถแม่ไปไหนๆ ก็หาแต่ครุฑ คราวนี้แม่เลยได้รู้ว่า ตามธนาคารไทย ทั้งหลายจะมีครุฑ ที่นี้จะต่อยอดกันอย่างไรดีคะ กับมุข ครุฑ เนี่ย เพราะตอนนี้ สายปานเริ่มถามวนไปวน มา ครุฑ อยู่ไหน ครุฑดูไหม แล้วคอยหาครุฑ ตามทางที่รถผ่าน อ้อ มีกางแขน ยกมือเลียนแบบครุฑด้วย แล้วก็มิมุขด้วยนะ ว่าตัวเองเป็นครุฑ

ปาน แม่ๆ ครุฑน้อยทำอะไร (ตัวเองกางแขนเลียนแบบครุฑ)

แม่ ครุฑน้อย กำลังจะบินลูก

ปาน บินไปไหน (แล้วแม่จะรู้ไหมเนี่ย ว่าจะบินไปไหน)

แม่ แล้วครุฑน้อยจะบินไปไหนล่ะ ลูก

ปาน ไป เทสโก้ โลตัส แม่ๆ ไปโลตัส กัน

จบเลยคะ

ปานชอบถามว่า แม่ๆ ปานทำอะไร ปานจะไปไหน นั่นอะไร

โดยที่ปานรู้คำตอบอยู่แล้ว แม่ก็เลยย้อนถามกลับ ว่าแล้วปานทำอะไรลูก

นั่นสินะ ปานจะไปไหน แล้วปานคิดว่านั่นอะไรล่ะลูก แล้วปานก็ตอบ

แม่มาถูกทางไหมคะ บางครั้งแม่ก็แกล้งตอบผิดๆ เขาก็บอกว่าไม่ใช่ แล้ว

ก็ตอบคำตอบที่ถูกต้องให้ แต่เมื่อคืนมิมุขใหม่

แม่ๆ แม่กำลังทำอะไรอยู่

ปานว่าแม่ทำอะไรล่ะครับ

(ไม่ตอบ) แม่ๆ แม่ขับอะไร

แม่ขับเรืออยู่ ไซ้ไหมครับ (กำลังขับรถอยู่คะ)

ไซ้ๆ แม่ขับเรือ แม่เห็นเรือข้างหน้าไหมสีอะไร

ปานว่าสีอะไรล่ะครับ แม่ไม่รู้

เรือข้างหน้าสีดำ

แม่มั่นใจว่าแกล้งตอบ เขารู้จักคะ ว่าอันไหนรถ อันไหนเรือ

แสบไหมล่ะคะ

โดย ปาน เมื่อ 03/09/2009

คุยไปเรื่อย ๆ คุยเรื่องที่ลูกสนใจ และพยายามคุยในเรื่องเดิมให้นานที่สุด ครุฑจะไปโลตัส ก็คุยกันต่อ จะไปทำอะไร แล้วทำอะไร ถ้าไม่ได้ไป ครุฑจะรู้สึกอย่างไร รู้สึกอย่างนั้น แล้วจะอย่างไรถึงจะหาย ถ้า ยังทำไม่ได้ล่ะ คุยไปเรื่อย ๆ คะ ที่สำคัญคุณแม่อย่าสะอึกตัวเอง เมื่อเรื่องราวแหวะเวียนมาถึงโลตัสก็แล้วกัน นะคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 03/09/2009

วันนี้อ่านบทความเกี่ยวกับอารมณ์ แล้วมีข้อสงสัย
ขอถามเรื่องอารมณ์กับคุณหมอและทุกท่านนะคะ
เด็กปกติอายุ 3 ขวบ รู้จักอารมณ์ของตัวเองไหมคะ
เขาทราบไหมคะ ว่าความคับข้องใจขณะนี้เรียกว่าอะไร
แล้วเขาทราบไหมคะ ว่าทำอะไรแล้วเขาจะดีขึ้น
ตอนนี้เวลาป่านมีอารมณ์ด้านลบ เขาไม่เคยบอกว่ารู้สึกอย่างไร
เมื่อแม่ถามเขาว่า ตอนนี้ป่านเป็นอะไรครับ
ที่แม่ทำอยู่ตอนนี้คือเหมือนบอกกับเขาว่า
โกรธนะ เสียใจนะ ไม่สบายใจนะ อะไรทำนองนี้
แต่ก็เหมือนกับแม่พูดอยู่คนเดียว ทำมาเป็นเดือนแล้วค่ะ
แต่ทุกวันนี้ ยังไม่มีคำตอบจากสายป่านว่าเป็นอะไร
แต่สิ่งหนึ่งที่แม่รู้สึกว่าดีขึ้นกว่าเมื่อก่อนคือ อาการไววายตุลตุลลง
ดูสงบได้ง่ายลง เข้าหาแม่ ไม่วิ่งหนีเหมือนเมื่อก่อน
แม่ควรเพิ่มเติมอะไรอีกบ้างคะ ที่จะช่วยให้ลูกเข้าใจอารมณ์
ขอบคุณค่ะ

โดย ป่าน เมื่อ 04/09/2009

พัฒนาการรับรู้อารมณ์ ก็มีลำดับขั้น เด็กปกติจะค่อย ๆ เรียนรู้ได้จาก ชอบ/ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ กลัว
โกรธ ปกติเด็ก 3 ขวบก็จะเริ่มบอกได้แล้ว เพียงแต่อาจจะไม่ครบทุกอารมณ์

ที่ยังไม่ได้คำตอบ อาจเกิดจากคุณแม่ถามตอนที่ อารมณ์ "ปรื๊ด" เลยจุดที่จะคิดจะนี่อะไรแล้ว ลองถาม
ตอนที่อารมณ์ที่ยังไม่สูงมากดูนะคะ แต่ถึงไม่ตอบ แม่ก็มีหน้าที่ บอกคำศัพท์เกี่ยวกับอารมณ์ให้ลูกได้อยู่
แล้ว ว่าขณะนี้ ความรู้สึกในตัวลูกนั้น มีชื่อเรียก แม่ยอมรับ แม่เข้าใจ และนี่คือสาเหตุที่ทำให้ลูกสงบเร็ว
ขึ้นค่ะ

เน้นกระบวนการเอาไว้ว เดี่ยวผลลัพธ์จะตามมาเอง ลองอ่านเพิ่มเติมในหนังสืออีกค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 04/09/2009

จากต้นเดือนมาถึงตอนนี้เรื่องที่ป่านชอบมากที่สุดคือครุฑ เวลาที่ผ่านไปทีต่างๆ ก็จะมีมองหา ถ้ามีก็จะส่ง
เสียงดีใจ ชักชวนให้ดู สิ่งที่แม่กังวลคือ

1. ป่านชอบถามคำถามซ้ำๆ เกี่ยวกับครุฑ เช่นครุฑดูใหม่ จิกได้ไหม ร้องอย่างไร อยู่ที่ไหน
ทำอะไร สีอะไร ฯลฯ ซึ่งคำถามเหล่านี้ถ้าเราย้อนถามกลับ เขาก็ตอบ แต่เป็นคำตอบที่ค่อนข้างเหมือนกับ
ที่แม่ให้ข้อมูลไว้ จึงเป็นลักษณะของการพูดตามบท จะแก้ไขได้อย่างไรคะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาชอบ
เริ่มต้นการสนทนาเป็นประโยคคำถาม

2. ปานชอบครุฑอย่างมากก็จริง แต่ไม่ถึงกับปิดตัวเอง เพราะเมื่อเขาเห็นเขาก็ชวนเราคุย หรือชวนเรามองหาเมื่อผ่านสถานที่ที่เขาเคยเห็นว่ามีครุฑ ฉะนั้น เท่ากับกิจกรรมนี้เรามีส่วนร่วมกับเขาได้ ซึ่งถ้ามองอีกมุมหนึ่ง ถ้าสิ่งที่เขาสนใจไม่ใช่ครุฑ แต่เป็นตัวการ์ตูนที่เด็กๆชอบ แม่และคนรอบข้างคงไม่เห็นว่าเป็นแปลก ฉะนั้นสำหรับเรื่องนี้สิ่งที่กังวลคือ ดูเหมือนว่าเขาจะจดจ่อเฉพาะเรื่อง ทำอย่างไรจึงจะแตกประเด็นจากเรื่องที่เขาชอบไปเรื่องอื่นได้ ไม่ใช่เพียงเพื่อให้เขาไม่ดูแปลกเท่านั้น แต่เพื่อให้เขารู้ว่ายังมีสิ่งอื่นที่น่าสนใจอีกนอกจากครุฑ

3. กังวลเรื่องของการต่อยอด การใส่อุปสรรค การกระตุ้นให้แก้ปัญหา เพราะจากเรื่องที่เขาสนใจนี้ก็จะต่อไม่ออกจริงๆ แล้วปานยังถามคำถามเดิมมากเท่าไร แม่ก็ไม่รู้จะตอบอะไร กลายเป็นว่าแม่เบื่อหัวข้อนี้ก่อน แต่ก็ไม่ได้ชวนเปลี่ยนเรื่องนะคะ แต่รู้ตัวเลยว่า ความพยายามหาเรื่องมาย้อกกับลูกมันลดลง เช่นอาจจะตอบสั้นลงหรือย้อนถามกลับไปเลยว่าเขาคิดว่าอย่างไร ไม่ค่อยมีข้อมูลใหม่ๆมาเพิ่มให้ ถ้าเขาถามคำถามเดิม แล้วแม่เปลี่ยนคำตอบไปไม่เหมือนที่เคยตอบเขาจะดีกว่าไหมคะ

โดย ปาน เมื่อ 25/09/2009

ให้ลองถามเขาดูตรง ๆ ว่า ชอบหรือไม่ชอบครุฑ ชอบตรงไหน ไม่ชอบตรงไหน และถึงแม้ว่าเขาจะตอบว่าชอบ ลองถามตรง ๆ อีกครั้งว่ากลัวครุฑไหม ถ้าลูกตอบว่าไม่กลัว ให้ถามต่อว่า กลัวชนิดหนึ่งไหม ถ้าไม่กลัวจริง ๆ ก็คุยกันเรื่องครุฑต่อไป พยายามหามุขมาต่อให้ได้

อย่าคิดว่ามันแปลก ไม่อยากให้คุณเรื่องนี้ ให้คิดว่าครุฑมีประโยชน์ เป็นตัวเชื่อมที่ตีระหว่างแม่ลูก ใครจะหาครุฑเจอก่อนกัน ครุฑของลูกอยู่ไหน ของแม่อยู่ไหน ตัวไหนใหญ่กว่า ครุฑใส่กางเกงได้ไหม พยายามทำตัวเป็นเพื่อนที่สนใจครุฑเหมือนลูกค่ะ

เอ.....ทำไมคุณแม่ต้องตอบเหมือนเดิมทุกครั้งด้วยคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 25/09/2009

ที่คุณหมอบอกว่าทำไมต้องตอบเหมือนกัน คงเป็นปัญหาของแม่นะคะ เป็นประเภทที่คำตอบของ 1+1 ต้องเท่ากับ 2 ทั้ๆที่คำตอบอื่น ก็มีได้ เป็นประเภทที่คิดเอาเองว่า ถ้าตอบไม่เหมือนกัน ลูกจะงงว่าทำไมคราวนั้นแม่ตอบอย่างหนึ่ง คราวนี้แม่ตอบอีกอย่างหนึ่ง ก็คำถามประเภทครุฑดูใหม่ จิกใหม่ แม่ก็มีอยู่คำตอบเดียวว่า ปกติครุฑไม่ดุหรือกลัว ถ้าเป็นคนไม่ดี ครุฑจะดุ แล้วก็ครุฑจะจิกแต่คนไม่ดี ไม่มีมุขอื่น เพราะคิดไม่ออกจริงๆว่าจะตอบอย่างไร เป็นการฝึกให้ลูกมีคำตอบเดียว ไม่ยึดหยุ่นใช้ไหมคะ

ตัวอย่างคำถามของคุณหมอมือที่แม่รู้สึกปวดหัวที่จะตอบลูกคือ
ครูทใส่กางเกงได้ไหม นี่แหละค่ะ
ก็ที่แม่เห็นเนี่ย ไม่มีกางเกงเลยสักตัว
ถ้าให้แม่ตอบก็คงบอกว่า แม่ไม่แน่ใจลูก แม่ไม่เคยเห็นครูทใส่กางเกงสักที
เนี่ยถ้าสายป่านถามว่า แม่ๆ ครูทตัวนี้ผู้หญิงหรือผู้ชาย
แม่คงหัวหมุนตัวอีกแน่เลย
แม่มั่นใจที่จะตอบลูกเฉพาะเรื่องที่เป็นข้อเท็จจริงไม่เปลี่ยนแปลง
แต่เรื่องที่มีคำตอบอื่นได้อีก บอกตามตรงว่าแม่ งง ไม่รู้จะตอบอะไร

โดย ป่าน เมื่อ 28/09/2009

คำถามสุดท้าย ที่ถามว่า เป็นการฝึกให้ลูกมีคำตอบเดียว ไม่ยืดหยุ่น ไขว้เขวคะ แล้วคุณแม่คิดว่าอย่างไรคะ
จริงหรือ..... ครูทไม่ดู จริงหรือ.....ที่ครูทดูแต่คนไม่ดี คิดไม่ออก ก็ต้องหัดคิดให้ออกค่ะ ไม่มี
ใครช่วยลูกของคุณแม่ได้ดีเท่าคุณแม่คะ

ที่คุณแม่บอกว่า "รู้สึกปวดหัว หัวหมุน เมื่อลูกถามว่าครูทเป็นผู้หญิง หรือผู้ชาย ครูทใส่กางเกงได้ไหม"

คุณแม่พูดจริงหรือพูดเล่น ถ้าจริง.....แล้วคุณแม่คิดจะทำอย่างไรต่อไป ในการพัฒนาลูก

ลูกของคุณแม่เป็นน้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กอื่น ๆ พ่อแม่บางคน ตามตื้อลูกเป็นเดือน ๆ เพียง
เพื่อให้ลูกหันมาสบตาแม่สักแวบหนึ่ง ลูกของคุณแม่พูดคุยโต้ตอบกับคุณแม่ได้แล้ว เพียงแต่เขาคุยในเรื่อง
ที่คุณแม่ไม่ชอบ ไม่ถนัด และไม่อยากคุย

ดิฉันก็ไม่ทราบว่าจะช่วยอะไรได้มากกว่านี้ หนทางข้างหน้า ยาวไกล และกันดารนัก จะนำพาลูก "คน
พิเศษ" ให้ก้าวไปข้างหน้า อาศัย ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ และปัญญา ของคุณแม่ที่แกร่งเป็นพิเศษเช่นกัน
ค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 28/09/2009

ที่คุณหมอมือถามว่าพูดจริงหรือพูดเล่น
“ที่รู้สึกปวดหัว หัวหมุน เวลาลูกถามว่าครูทเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ใส่กางเกงได้ไหม”
ขอตอบตามความเป็นจริงเลยคะ ว่า “พูดจริง”
ที่ปวดหัว เพราะแม่เองเป็นคนลั้งเลเยอะ ชี้กั่วงวลอีกด้วย
กลัวว่าจะให้ข้อมูลลูกผิด และคิดมากเกินไปที่ลูกถาม
เช่น ลูกถามว่าครูทเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง
แม่อีกเริ่มคิดแล้วว่าครูทเนี่ยควรจะเป็นผู้ชายไขว้เขวนะ แล้วครูทผู้หญิงล่ะมีไหม

นี่คือยังไม่ทันจะตอบลูก ก็เริ่มสับสนในตัวเองแล้วว่า จะตอบอย่างไรดี
พอดัดสินใจว่า ครุฑที่ลูกเห็นตามที่ต่างๆ เนี่ยเป็นผู้ชาย
แม่ก็เริ่มกลัวต่อไปว่า ถ้าลูกถามว่าแม่รู้ได้อย่างไร จะตอบอย่างไรดี
คือเอาเป็นว่าลูกถามคำถามที่หนึ่ง ในสมองแม่ก็คิดไปแล้วหลายเรื่อง
แล้วก็ปวดหัวเอง

ถึงตอนนี้คุณหมอกำลังนึกสงสารน้องปาน ที่มีแม่แบบนี้
คำถามต่อไปของคุณหมอที่ว่าคิดจะทำอย่างไรในการพัฒนาลูก
แม่สารภาพตามตรงว่าไม่มีแผนเลย ตอนนี้อคิดอย่างเดียวว่า
จะพยายามคุยกับลูก ถามลูกกลับบ้าง เพื่อให้ลูกคุยเรื่องเดียวกับเราให้นาน
ไม่ใช่ว่าพอเราขออนถาม ลูกไม่ตอบ หรือลูกเปลี่ยนเรื่องทันที
เพราะแม่อาจจะคิดมั่วไปเองก็ได้ แต่แม่รู้สึกได้ว่า
ยิ่งคุยกับลูกให้นานเท่าไร ลูกก็เริ่มที่บอกแสดงอารมณ์กับแม่บ้างแล้ว
เช่น แม่ ปานกลัว กลัวฝน

ถึงวันนี้จะบอกไม่ได้ว่าทำไมถึงกลัวฝน
แต่ก็รู้จักที่จะมาหาแม่ แล้วบอกแม่ว่า กอดปานหน่อย ปานกลัว
ถึงแม่จะถามต่อว่า แม่กอดแล้วดีขึ้นไหม หายกลัวหรือยัง
จะได้คำตอบว่า ยังไม่ดีขึ้น เมื่อถามต่อว่าแล้วทำอย่างไรถึงจะดีขึ้น
จะยังไม่ได้อะไรก็ตาม แต่พอเราคลายแขนออก ก็จะมีมือเล็กๆดึงให้เรากอดเขาเหมือนเดิม
พร้อมกับบอกว่า แม่ กอดนะ ปานกลัว วันนี้แม่ก็คิดว่าเราสองคนเดินกันมาถูกทางแล้ว
ถึงทางข้างหน้าของสายปานจะอ้อมไปมา เพราะแม่จูงไปไม่ดี แต่แม่ก็จะพยายาม ที่จะเพิ่มสติและปัญญา
ให้พาลูกไปให้ได้ เพราะแม่คิดว่าข้อที่แม่ขาดมากคือ สติและปัญญา
ส่วนประเด็นที่ว่าลูกคุยในประเด็นที่แม่ไม่อยากจะ

ก็เพราะความไม่มีสตินี้แหละ ที่ทำให้แม่กลัวไปล่วงหน้าว่า

ถ้าปานไม่สนใจเรื่องอื่นเลย จะทำอย่างไรดีล่ะ

จะหาข้อมูลอะไรมาคุยกันดี ยิ่งคุยเรื่องนี้มากยิ่งขึ้นทำให้เขาไม่สนใจเรื่องอื่นหรือเปล่า

แม่มั่นใจว่าถึงเป็นเรื่องอื่น ที่แม่ถนัด แม่ก็ยังคงกลัวในประเด็นนี้เช่นเดิม
เลยทำให้แม่หวังพึ่งแต่คุณหมอว่า จะช่วยจูงแม่ไปในทางที่ควรจะเป็น
ช่วยให้แม่เกิดปัญญา ในการที่จะเดินไปกับน้องปาน
แต่แม่คิดว่าสุดท้ายคำแนะนำของคุณหมอ น่าจะเป็นว่า
ให้แม่จัดการกับสติตัวเองก่อนใช้ไหมคะ

โดย ปาน เมื่อ 29/09/2009

ผมก็เคยอยู่ในอาการแบบคุณแม่น้องสายปานเหมือนกันครับ

คือไม่รู้ว่าการแบบนี้ของลูก ควรจะอย่างไรดี
ไม่รู้ว่าการจัดการแบบนี้ของลูก จะอย่างไรดี

ไม่รู้ว่าการณ์แบบนี้ของลูก จะทำยังไงดี
และไม่รู้ว่าการที่ปกติแบบเด็กทั่วไปในบางกรณี มันดีจริงแล้วหรือ

แต่หลายเรื่องที่ผมเคยกังวล และเฝ้าถามอาจารย์อยู่เป็นระยะๆ มันกลับคลี่คลายลงไปเอง เบาลงไปเอง
หรือหายไปเอง โดยที่ผมไม่ได้ตั้งใจ ที่จะแก้ไขเรื่องนั้นๆโดยเฉพาะเลยครับ

แต่ก่อนที่จะผ่านแต่ละเรื่องแต่ละอาการของลูกมา ผมก็กังวล กลัวทำผิดทำถูก แบบคุณแม่ น้องสายป่านนี้
แหละครับ อ่านๆ ดูแล้ว น้องสายป่านเป็นน้อยกว่าน้องภูอยู่พอสมควรเลยครับ

ปัจจุบัน น้องภูยังไม่สามารถตอบคำถาม `ทำไม` ได้เลยครับ มีบางครั้งที่ตอบได้ และน้องภูก็ยังไม่เคยถาม
เลย ว่านั่นอะไร นี่อะไร

แต่ถ้าจะให้ผมไล่ย้อนกลับไปตั้งแต่ตอนที่เค้าอายุ 1 ขวบ 8 เดือน ตอนนั้นน้องภู ไม่พูด ไม่สบตา ไม่กิน
อาหารอย่างอื่นนอกจากนม เรียกไม่หัน อยู่ในโลกรส่วนตัวสูง อารมณ์แรง ฯลฯ ผมกับแฟนก็ผ่านความรู้สึก
ท้อแท้ สิ้นหวัง สับสน หมดกำลังใจ และอีกหลายๆความรู้สึกมาแล้ว

พลอร์โทม ทำให้ผมกับแฟนเหนื่อยจนหมดแรง หมดมุข มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่มันไม่ได้ทำให้ผมยอม
หยุด เพราะอาการที่ดีขึ้นของลูกผม มันคอยกระตุ้นให้ผม พยายามเดินอยู่บนหลักการของพลอร์โทมให้
มากที่สุด ^^

โดย น็อต เมื่อ 30/09/2009

ช่วงเวลาที่ผ่านมา พยายามคุยเรื่องครุฑกับป่านตามที่คุณหมอแนะนำ
ลองถามเขาดูว่า ที่ป่านมองหาครุฑเนี่ย ป่านกลัวครุฑหรือชอบครุฑ
คำตอบในครั้งแรกๆ คือสายป่านกลัว แต่บอกไม่ได้ว่ากลัวแล้วทำไมจะต้องมองหา
แต่พอเวลาผ่านไป เขาเริ่มเล่าให้ฟังเองว่า เขากลัวครุฑตัวใหญ่ๆ สีแดง(ตามธนาการหรือตึก)
แต่เขาชอบครุฑสีทองตัวเล็ก (เรามักเห็นครุฑสีทองตามภาพปฏิทินหรือหนังสือ)
แม้มันก็เลยคิดเอาเองว่า น่าจะเป็นสีและขนาดที่เป็นข้อแตกต่างที่ทำให้สายป่านกลัว
และเมื่อเวลาผ่านไปอีก ก็ได้อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้สายป่านกลัวครุฑ
ก็เพราะป่านคิดว่าตัวเองเป็นเด็กไม่ดี เด็กดื้อ
เพราะข้อมูลที่แม่ให้คือครุฑจะจิกคนไม่ดี แล้วต่อมาป่านก็เปลี่ยนใหม่
ป่านบอกว่าป่านไม่กลัวครุฑแล้ว เพราะป่านเป็นเด็กดี
พอลถามว่าแล้วครุฑสีแดงกับสีทอง ป่านชอบตัวไหน
ป่านตอบว่า ชอบสีทอง เพราะตัวสีทองสวย
แล้วทุกวันนี้ป่านจะรอดูข่าวพระราชสำนัก
เพราะช่วงนี้ประกาศของสำนักพระราชวังจะมีครุฑให้เขาดูค่ะ

โดย ป่าน เมื่อ 14/10/2009

ตอนนี้คุณแม่น้องสายป่าน คงเข้าใจ "เบื้องหลัง" ของคำถามและความสนใจที่ซ้ำซากของลูกแล้ว

ในเรื่องของความกลัวและกังวล สิ่งที่ลูกได้เรียนรู้คือ กระบวนการคิดถึงความรู้สึกของตัวเอง

ต่อจากนี้คือการทำตัวเป็นที่พึ่งพาของลูก ทำให้ลูกรู้ว่าไม่ว่าลูกจะรู้สึกอะไร ลูกสามารถใช้ "สัญลักษณ์" คือ คำพูดบอกออกมาได้ และแม่คือผู้ที่พร้อมจะช่วยลูกเสมอ และหากคุณแม่ทำใจให้หนึ่ง ๆ คุณแม่พอจะรู้สึกถึง "เงา" ของคุณแม่ในตัวลูกไหมคะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 14/10/2009

ความคิดเห็นที่ 50

"เงา" ของคุณหมอ คือสิ่งที่ลูกคิด มาจากสิ่งที่แม่โปรแกรมใช้ไหมคะ

โดย ป่าน เมื่อ 14/10/2009

ไม่ใช่ค่ะ แต่เป็นลักษณะของคนที่มี **ไหวความรู้สึก** **วิตกกังวลง่าย** **เนื่องจากมักจะคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าในด้านที่ค่อนข้างลบ** จึงพยายามย่ำคิดและทำในสิ่งที่ตัวเองรู้สึกมั่นใจมากกว่าปกติ เรียกว่าไม่กล้าคิดแตกแถว และไม่ค่อยยอมทำอะไร ที่เรียกว่าเป็นการเสี่ยง แม้แต่เพียงเล็กน้อยนะคะ "ทางเดินชีวิต" เลยค่อนข้างแคบ ไม่ว่าจะการกิน การอยู่ การคิด การดำเนินชีวิต

ทำงานกับผู้ปกครองและเด็กมาระยะหนึ่ง เริ่มเห็นเงาของพ่อหรือแม่ในลูกได้บ่อย ๆ บางครั้งเห็นไปถึง "เงา" ของคุณปู่ย่าตายาย ในพ่อแม่ด้วยค่ะ

ที่เขียนมาไม่ได้ตำหนิหรืออะไรนะคะ เพียงแต่อยากให้ทำความรู้จัก เข้าใจ และยอมรับความแตกต่างของคนแต่ละคนเท่านั้นเองค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 14/10/2009

เรื่องของความกลัว ตอนนี้เริ่มบอกได้บางเรื่องว่ากลัวเพราะอะไร เช่น เรื่องกลัวฝน เมื่อก่อนถามว่ากลัวเพราะอะไร คำตอบคือเจ็บ ถึงแม้ว่าจะมีตัวเล็กก็ตาม ตอนนี้เริ่มบอกแล้วว่า กลัวฝนเพราะกลัวเสียงฝน กลัวเสียงฝนดัง แม่เลยถามว่า ถ้าฝนตกเบาๆ เสียงไม่ดังจะกลัวไหม คำตอบคือถ้าฝนเบา ไม่กลัว ตอนนี้ยังเหลือเรื่องที่ต้องตามย้อนกันต่อคือ เมื่อกลัวแล้วให้ช่วยอย่างไรจึงจะรู้สึกกลัวน้อยลง

เพราะตอนนี้กลัว ก็เข้ามาให้กอด พอถามว่ากอดแล้วดีขึ้นไหม
คำตอบคือยังไม่ดีขึ้น แล้วจะให้ช่วยอย่างไร ยังไม่ได้คำตอบ ให้ตัวเลือกก็ยังเงียบไม่ตอบ
ตอนนี้เลยให้ลองทำอย่างอื่นดูว่าถ้าทำแล้วจะดีขึ้นไหม
เช่น นอนปลานกลัวเสียงดังของฝน เราลองมาช่วยกันร้องเพลงดีใหม่ ว่าจะดีขึ้นไหม
อย่างนี้ ถือเป็นการเบี่ยงเบน หรือเปล่านั้น
แม่เข้าใจว่านอนปลานกลัวได้ ไม่ใช่ไม่ให้กลัว เพียงแต่แม่รู้สึกว่เมื่อเขากลับแล้วควรจะทำอย่างไร
ให้เขาค่อยๆ รู้สึกดีขึ้น สามารถอยู่ร่วมกับเสียงฝนได้
เพราะเราเองที่เป็นผู้ใหญ่ กับความรู้สึกกลัว บางครั้งเรายังต้องหาวิธีปลอบตัวเองเลยละ

โดย ปาน เมื่อ 16/10/2009

ของน้องภู ช่วงแรกๆที่ผมให้ตัวเลือก เวลาที่ถามอะไรก็ตาม ก็ไม่ค่อยได้คำตอบเหมือนกันครับ หลังจากนั้น
เวลาที่เค้าไม่ตอบหรือตอบไม่ได้ ผมก็จะให้ตัวเลือก แต่จะถามด้วยความอยากรู้จริงๆ เหมือนกับว่าถ้ารู้
แล้วผมจะดีใจสุดๆ ก็ดูเค้ามีความกระตือรือร้นที่อยากจะตอบที่อยากจะสื่อสารมากขึ้นนะครับ

และไม่ว่าจะเป็นเรื่องลมฟ้าอากาศ หรือเรื่องเสียใจ เรื่องเจ็บปวด เรื่องรอบตัว คือทุกเรื่องแหละครับ ทุก
เรื่องผมต้องใส่ความสนใจเข้าไปเต็มร้อยหรือเกินร้อย มันก็ช่วยให้เค้าสนใจและอยากที่จะสื่อสาร มากกว่า
ที่ผมจะถามเค้าไปแบบเฉื่อยๆ แบบเหมือนทำอาหารไปตามตำรา ไม่มีการปรุงแต่งตามที่ตัวเองชอบเลย

คือบางที ความคาดหวังของผม กับความเหนื่อยกายและใจ เวลาที่พยายามสื่อสารกับเค้า มันทำให้การใช้
ฟลอร์ไทม์ของผม มันไม่สมบูรณ์ คือใช้ฟลอร์ไทม์ แต่เห็นผลน้อย เพราะผมใช้มันไม่ได้เต็มร้อยเองอะครับ

ผมก็เลยต้องแอบพักบ้าง ปล่อยให้แฟนอยู่กับลูกบ้าง ปล่อยให้ลูกไปเล่นกับลูกน้องผมบ้าง (แบบไม่ต้อง
หวังผลอะไร) ให้เค้าได้เจอสถานการณ์แปลกๆกับคนอื่นบ้าง

น้องภูก็เพิ่งติดผมมากๆได้ไม่นานนี่เองครับ น้องสายปานยังติดคุณแม่มากกว่าน้องภูซะอีกครับ ผมเชื่อว่า
น้องสายปานจะดีขึ้นเรื่อยๆได้ด้วยความพยายามของคุณแม่แน่นอนครับ ^^

โดย นีต เมื่อ 16/10/2009

นอกจากใส่ความสนใจอย่างที่คุณนีตบอกแล้ว ต้องใส่ความพร้อมที่จะเข้าอกเข้าใจ และพร้อมที่จะ
ช่วยเหลือคลี่คลายให้ลูกด้วยละ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 16/10/2009

อารมณ์โกรธ ไม่พอใจ

ปานไม่พอใจคุณพ่อ เพราะคุณพ่อเป็น “มือสลายมือบ” ประจำบ้าน

เมื่อเวลาปานก่อกบฏบ่อยๆ จนคนอื่นในบ้านไม่สามารถรับมือไหว

หลังจากขัดใจกัน ก็แยกกันอยู่คนละมุมในห้อง

ปานมานั่งข้างหน้าแม่แล้วบ่น

“แม่ ปานไม่เอาพ่อแล้ว ทิ้งพ่อไปเลย

ให้พ่อไปไกลๆ เลย ปานจะให้ครุฑมาหิ้วพ่อไปหิมพานต์เลย”

ปานนั่งบ่นกับแม่เป็นระยะๆ

คุณพ่อก็ไม่ลุกไปไหน ยังนั่งทำงานอยู่อีกมุมหนึ่ง

แล้วปานก็เปลี่ยนมุขใหม่กับแม่

“แม่ ปานโกรธแล้วนะ ดูลิปานหน้าบีแล้ว” (อยากจะพูดว่าหน้าบีแต่พูดไม่ถูก)

แล้วปานก็ทำหน้าดุๆ ให้ดู พร้อมกับรำพันต่อ

“แม่ปานดูแล้วนะ ปานโกรธด้วย เอาพ่อไปทิ้งเลย”

ตลอดเวลาที่ปานบ่น แม่ก็คอยถามสลับไปว่า ปานจะทิ้งพ่อทำไมลูก

พูดแบบนี้เดียวพ่อเสียใจนะ โกรธพ่อเรื่องอะไร

ปานยังคงไม่ตอบ แต่บ่นไปเรื่อยๆ

สุดท้ายคุณพ่อเริ่มทนไม่ไหว หันมาบอกว่า

“พ่อไม่ไปไหนหรอก ปานทิ้งพ่อไม่ได้หรอก พ่อตัวใหญ่

ถ้าจะทิ้งพ่ออีก พ่อจะสู้แล้วนะ”

แล้วพ่อก็เข้ามาแก้ม ชกซ้าย ชกขวา

ปานไปเล่นด้วย สักพักพ่อก็ก้ม ปานทับพ่อ หัวเราะชอบใจ

แม่ถามปาน “ตกลงจะเอาพ่อไปทิ้งอีกไหม หายโกรธกันหรือยัง”

ปานตอบ “หายโกรธแล้ว”

ตอนนี้แม่คิดว่าปานพัฒนาเรื่องอารมณ์โกรธได้ดีขึ้น บอกได้ว่าโกรธ ถึงจะไม่ยอมบอกว่าเพราะอะไร

คุณหมอเห็นด้วยหรือเปล่านั้น พัฒนาการต่ออย่างไรดีคะ

อ้อ แล้วที่ไปชกกับพ่อ จะต้องแก้ไขหรือเปล่านั้น แต่ที่เห็น เหมือนเล่นกันมากกว่าคะ เพราะดูไม่เหมือนชก

เพราะโกรธ

โดย ปาน เมื่อ 30/10/2009

อันที่จริงตอนที่เขาโกรธ และพยายามสื่อสารออกมา ผู้ที่เขาต้องการให้การสื่อสาร คือคุณพ่อไม่ได้รับมูขาคาดว่าคงจะกัมน้ำกัมน้ำทำงานต่อไป

ที่เขาหายโกรธ ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะคุณพ่อมาร้อ หรือมาเบี่ยงเบนด้วยการเล่นแบบ sensory-motor

เราเลยไม่มีโอกาสรู้ว่าเขาโกรธเรื่องอะไร และที่สำคัญคือไม่มีโอกาสที่จะกระตุ้นให้เขา รู้ตัว ว่าตัวเองโกรธพ่อเรื่องอะไร

หากคุณพ่อรับมุขตั้งแต่ต้น และถามด้วยเสียงอ่อน ๆ อยากรู้ อยากเห็น เขาน่าจะบอกได้ หรือเล่นสมมุติ
กับเขา ในทำนอง "ผู้ร้ายมาแล้ว มีใครอยากจัดการผู้ร้ายหรือเปล่า" "อ้าว....ทำไมต้องจัดการด้วยละ"
"โกรธผู้ร้ายเพราะอะไร" "เอาไปทิ้งแล้ว หายโกรธไหม"

หลายครั้งที่เวลาเด็กโกรธ "ผู้มีอำนาจ" เขายังจะไม่บอกตรง ๆ แต่จะบอกผ่านการเล่นสมมุติได้ก่อนค่ะ

โดย กิ่งแก้ว เมื่อ 30/10/2009